

In je Eendje
By
Pauline Verhoeff

Gepubliceerde boeken

TheQ-ube

The Real Secret

The 25th Hour

How Many Frogs Does It Take?

He Wore His Charm Like an Expensive Cologne

The Ex-Wives' Lunch Club

The Tower at Olhos d'Água

De Kodebreker

B&B Met Een Twist

Verhalen uit Belitung

In je Eendje

Dankwoord

Een boek schrijf je misschien alleen, maar zonder familie en vrienden zou het waarschijnlijk eindigen als een map vol losse hoofdstukken, vreemde aantekeningen en zinnen waarvan niemand meer weet wat ze betekenen.

Daarom wil ik iedereen bedanken die mij heeft aangemoedigd, naar mijn verhalen heeft geluisterd en vriendelijk heeft geknikt wanneer ik alweer met een nieuw boekidee aankwam. Ook dank aan degenen die eerlijk zeiden wanneer iets nergens op sloeg, al deed ik daar natuurlijk niet altijd meteen iets mee.

Mijn bijzondere dank gaat uit naar mijn zus Ineke Peperkamp, die mijn Nederlands leesbaar heeft gemaakt. Zij haalde ontbrekende letters terug, zette komma's op plaatsen waar ze werkelijk thuishoorden en redde menige zin die onderweg volledig de weg was kwijtgeraakt. Zonder haar hadden sommige lezers waarschijnlijk na drie pagina's een woordenboek, een vergrootglas en een stevige borrel nodig gehad.

Verder dank ik mijn familie en vrienden voor hun geduld, steun en gevoel voor humor. Jullie hebben mij laten schrijven, laten dromen en vooral niet te vaak gevraagd wanneer het boek nu eindelijk eens klaar zou zijn.

En natuurlijk dank ik mijn lezers. Dankzij jullie hoeven mijn verhalen niet eenzaam op mijn computer te blijven wonen.

Met veel liefde en een gezonde hoeveelheid taalfouten,

Pauline Verhoeff

Hoofdstukken

Echt Hema
Het HEMA Eendje Gaat op Reis
In Zeist bij de Hema
De Puber Die Zijn Oma Mist
Het Praat Eendje
Het Gaat Altijd Goed
De Reis Naar Wladiwostok
Oma En Opa Aan Tafel
De Leraar Die Ermee Stopte
De Vrouw Die Altijd Te Laat Was
De Burenruzie
Het Eerste Date Eendje
De Man Die Gelukkig Was
In Je Eendje
Het Restaurant
Eendje Gaat Mee
Een Stilte-Dilemma
Het Eendje Voorstellen
De Hema Vergadering
Het Eendje Bij De HEMA
De Vijf Verlovings Ringen
De Man Die Nooit Meer Terugging
Het Echtpaar

De Vrouw Die Nooit Loog
De Man Met De Dode Hond
De Vrouw Die Alles Opgaf
De Verkeerde Begrafenis Deel 1
De Verkeerde Begrafenis Deel 2
De Verkeerde Begrafenis Deel 3
De Croissants Van De Appie
De HEMA Rookworst
De Hema Boterkoek
Hema Onderbroeken
Wil Je Met Me Bouwen?
De Kapotte Koffiemachine
De Blijde Borsten-BH Deel 1
De Blijde Borsten BH Deel 2
Temu Jurken
Eendje En De Rookworst.
Tik Tok
De Schreeuwende Man
De Computerproblemen
Een Boot Ritje
De Moderne Lunch
De Eerste Date Op Leeftijd
Het Kind Met De Grote Vraag
De Man Zonder Huis
De Vrouw Die Niet Digitaal Wilde
Hij Klaagde Nooit
De Rode Lipstick
Het Kind Dat Alles Hoorde
De Vrouw Die Haar Man Kwijt Was
De Taart
De Man Die Concorde's Vloog
De Rijke Man
De Man Uit Lima

De Dame die Businessclass Vloog

De Senioren Woning

De Action

Introductie — In je Eendje

Je denkt dat je even rustig een kop koffie gaat drinken. Gewoon. Niets bijzonders. Maandag. Zeist. HEMA.

Je neemt een tompouce, want dat hoort zo. Je gaat zitten en kijkt een beetje om je heen, zoals mensen dat doen die eigenlijk nergens op wachten, maar toch doen alsof.

En dan zet iemand ineens een Eendje op tafel.

Niet in je koffie. Niet op je schoot. Gewoon naast je bord. Alsof iemand heeft besloten dat dít het moment is waarop jouw sociale leven een zetje nodig heeft.

Zoals jullie weten woon ik in Portugal, dus ik was niet bekend met het principe van het Eendje. Blijkbaar betekent zo'n Eendje: *ik sta open voor een praatje*.

Ik moest daar even over nadenken.

Want vroeger — en met vroeger bedoel ik gewoon: normaal — ging je ergens zitten en dan liet iedereen elkaar met rust. Dat was nou juist het hele idee van een café. Of een restaurant. Of eigenlijk elke willekeurige plek met stoelen. Maar nu dus niet meer.

Nu wordt er van je verwacht dat je een Eendje pakt die bij de kassa liggen. En dat Eendje zegt eigenlijk: *kom maar, ik ben aanspreekbaar*.

Ik keek om me heen.

Er zat een vrouw met een cappuccino en een Eendje. Ze keek niet bijzonder aanspreekbaar. Eerder alsof ze hoopte dat niemand het systeem écht begrepen had.

Aan de andere kant zat een man zonder Eendje, maar met een blik die zei dat hij al drie gesprekken had gehad en daar niet per se beter van was geworden.

Het is een subtiel systeem. Dat moet je ze nageven.

Geen Eendje: laat me met rust.

Wel een Eendje: kom praten.

Twee Eendjes: waarschijnlijk te veel koffie. Of: rot op. Ik vroeg me af wie dit bedacht had. Ongetwijfeld iemand die dacht: hoe lossen we eenzaamheid op? Niet met beleid. Niet met hulp. Niet met internet.

“Want mevrouw,” verzekerde een medewerker mij, “niet iedereen kan met internet omgaan.”

Maar met plastic wel? Dacht ik.

Ik zag het Eendje meteen overal voor me. Naast me in het vliegtuig op het uitgeklapte tafeltje. In de rij bij de apotheek. Op een terras in Portugal, waar niemand weet wat het betekent, maar iedereen er toch iets van vindt.

En eerlijk is eerlijk: het is geniaal.

Want het haalt precies dat ongemakkelijke moment weg waarop je moet beslissen of je iemand aanspreekt. Nu hoef je alleen nog maar naar het Eendje te kijken en te denken:

Dit is dus toegestaan.

Misschien is dat wel de charme. Een klein plastic beestje dat zegt wat mensen zelf niet durven zeggen.

Ik zit hier. Ik ben alleen. Maar misschien hoeft dat niet zo te blijven.

En zo begon het.

Mijn eerste ontmoeting met het Eendje.

Niet groots. Niet dramatisch. Gewoon bij de HEMA, naast een tompouce.

Zoals de meeste grote maatschappelijke veranderingen beginnen.

Echt Hema

Het begon, zoals de meeste grote uitvindingen, niet met visie. Maar met een probleem. Het probleem heette: mensen.

Die in het HEMA-restaurant zaten. Met koffie. Met tompouce. Met zichzelf. En niemand wist nog precies wat de bedoeling was.

Moest je praten?

Moest je zwijgen? Moest je doen alsof je wachtte op iemand die nooit kwam?

De directie keek ernaar. Er werd vergaderd. Veel. Met grafieken. Met woorden als *klantbeleving* en *laagdrempelig sociaal contact*. Maar niets werkte.

Totdat iemand, niemand weet meer wie, een plastic Eendje op tafel zette. Gewoon van thuis meegenomen. Het eerste effect was subtiel. De directie keek naar het Eendje.

En zei: “Leuk Eendje.”

Dat was alles. Maar het gesprek was begonnen. Binnen een week lagen er meer Eendjes in de conferentiezaal. Niet officieel. Nog niet. Ze verschenen gewoon. Alsof ze er altijd al hadden gelegen. Mensen begonnen het te begrijpen.

Eendje = praten.

Geen Eendje = met rust gelaten worden.

De marketingafdeling sprong erbovenop.

Er kwamen richtlijnen. Handleidingen bijna. En natuurlijk, zoals het hoort, een instructie die niemand had zien aankomen maar ineens overal opdook:

“Leg het bij elke HEMA naast de kassa.”

Niet subtiel. Niet voorzichtig getest in één filiaal.

Nee. Gewoon landelijk. Klanten stonden in de rij.

“Wat is dat?” vroegen ze.

“Oh wat leuk, mogen we die meenemen?”

“Nee, die zijn voor sociaal contact.”

Niemand durfde verder te vragen, maar binnen een week wist iedereen het. Je rekent af. Je pakt je bon.

En je kijkt automatisch naar links.

Ligt er een Eendje? Dan weet je: dit is geen gewone HEMA meer. Dit is een plek met mogelijkheden.

Sommigen namen er één mee.

Per ongeluk natuurlijk.

“Hij lag er gewoon.”

“Ja, maar dat is de bedoeling niet.”

“Maar hij keek me aan.”

De kassières ontwikkelden een zesde zintuig. Nog voordat iemand het Eendje überhaupt had aangeraakt, zeiden ze, “Die is voor gebruik in het restaurant.”

En het werkte, Mensen begonnen erover te praten.

Niet alleen in de HEMA. Maar ook daarbuiten.

“Heb jij dat Hema Eendje gezien?”

“Ja, maar ik durfde hem niet te pakken.”

“Ik wel. Maar toen moest ik ineens praten.”

En ergens, diep in een kantoor waar iemand een spreadsheet zat bij te werken, werd een vinkje gezet.

Succes. Niet omdat het perfect was. Maar omdat het typisch Nederlands was. Praktisch. Een beetje ongemakkelijk. Maar volkomen serieus.

En dat was misschien nog wel belangrijker. Alleen... er ontstond een nieuw probleem.

Mensen wilden de Eendjes meenemen. Niet omdat ze deze nodig hadden. Maar omdat ze voelden dat dit specifieke Eendje iets had meegemaakt. Gesprekken. Stiltes. Blikken. De Eendjes hadden geschiedenis.

HEMA zou dit moeten oplossen zoals HEMA dat alleen kan. En Eendjes verkopen. In zakjes. Acht stuks. Nieuw. Schoon. Zonder verleden. Probleem zou meteen opgelost zijn. Dacht ik. Dan kon je die ook meenemen naar andere plekken waar mensen kwamen.

Nee dus, niet voor de verkoop.

Maar ergens, op een tafeltje in Zeist, ligt nog steeds dat ene Eendje.

Een beetje scheef.

Een beetje gebruikt. En als je goed kijkt, lijkt het alsof hij alles al weet. Wie wel wil praten. Wie niet. En wie alleen doet alsof. En dat... dat stond nooit in de handleiding.

Het HEMA Eendje Gaat op Reis

Ik bleef er toch over nadenken. Dat Eendje.

Want goed. Je zit daar in de HEMA. Koffie. Tompouce. Sociaal experiment. Maar wat als je hem meeneemt? Gewoon. In je tas. Naast je portemonnee en die ene lippenstift die je al drie jaar niet gebruikt maar die blijkbaar emotionele waarde heeft.

Stel je voor. Je gaat terug naar Portugal. Naar het strand. Zon. Zee. En je wilt niet in je Eendje. Je hebt wel een handdoek die altijd nét te klein is. Zand dat overal zit, ook op plekken waar je het niet besteld had. En dan zou het toch leuk zijn als het Eendje op je handdoek zat. Naast je zonnebril.

Maar of ik op vakantie plotseling open sta voor gesprekken met enthousiaste mensen in zwembroek? Ik heb daar niet direct een antwoord op.

Of erger? Alhoewel ik me daar niet veel meer bij kan voorstellen. Ik zucht en zet hem in het water. Want een Eendje hoort te drijven. Dat is zijn hele identiteit. Daar is hij voor gemaakt. Dat is zijn bestaansrecht.

Maar stel dat hij dat niet wil.

Stel dat hij daar ligt, op dat handdoekje, en denkt: *Ik vind die zee wel erg groot, wat doe ik hier eigenlijk? Ik heb gisteren ook al drie gesprekken moeten voeren met onbekenden in Albufeira. Ik ben er wel even klaar mee.*

Maar jij pakt hem toch op. En loopt richting zee. Weet hij al wat er gaat gebeuren?

Dat moment. Zijn kleine plastic hoofdje lijkt net iets schever te staan.

Moet dit echt? En dan leg je hem in het water.

Hij drijft. Natuurlijk drijft hij. Professioneel zelfs. Alsof hij er jaren voor getraind heeft. Maar ergens voelt het alsof hij liever op dat tafeltje in de HEMA had gelegen. Met een cappuccino in de buurt en een beheersbaar aantal sociale interacties,

in plaats van hier. Tussen krijsende kinderen. Grote golven en opblaasbare flamingo's met ambitie. En een man die net iets te luid uitlegt hoe hij "altijd al een klik had met de zee".

Misschien is dat het probleem. Dat we dingen meenemen uit hun natuurlijke habitat.

Een Eendje hoort niet per se op zee. Net zoals sommige mensen ook niet in gesprek willen.

En toch. Daar dobbert hij. Dapper. Stil. Licht verwijtend. En ik zit ernaast, met zand in mijn zwempak en een vaag schuldgevoel. Omdat je weet: dit Eendje wilde eigenlijk gewoon op een tafeltje bij Hema.

Eendje Gaat vliegen

Zoals beloofd nam ik het Eendje mee naar Portugal.

Niet gekocht, want dat kon dus niet. Bij de HEMA lagen ze daar heel gezellig alsof ze van iedereen waren, maar officieel waren ze dat blijkbaar niet. Dus laten we zeggen: ik heb er eentje tijdelijk geadopteerd voor internationale sociale doeleinden.

Stiekem dus.

Maar wel met liefde.

Op Schiphol begon meteen het gebruikelijke vliegveldritueel. Rijen. Mensen met te veel handbagage. Kinderen die op koffers zitten alsof het pony's zijn. En dan natuurlijk de beveiliging.

Schoenen uit. Jas uit. Riem af. Laptop eruit. Vloeistoffen apart. Waardigheid ergens in een plastic bakje.

Daar stond ik dan. Alsof ik elk moment ontmaskerd kon worden als internationale smokkelaar van shampoo, nagelschaartjes en een plastic Eendje.

Mijn tas ging door de scanner. Ik ging door het poortje. Piep.

Natuurlijk piepte ik.

Ik piep altijd.

Er werd gefouilleerd alsof ze verwachtten dat ik ergens tussen mijn BH en mijn onderbroek een kleine bom had verstopt. Ik dacht nog: mensen, ik ben al blij als ik mijn leesbril kan vinden, laat staan explosieven.

Het Eendje zweeg.

Dat vond ik verdacht.

Na het vreselijke inchecken, het gedoe met bagage, het zoeken naar denkbeeldige bommen in mijn ondergoed en het halve uitkleden bij de beveiliging, zat ik eindelijk in het vliegtuig.

Rij 18. Raamstoel. Knieën tegen de stoel voor me. Jas op schoot. Tas onder de stoel. Zoals altijd vroeg ik me af waarom vliegen “comfortabel reizen” wordt genoemd door mensen die duidelijk nooit achter een man van twee meter met achterover geklapte stoel hebben gezeten.

Zodra we opgestegen waren, klapte ik het tafeltje open.

En daar zette ik hem neer.

Mijn Eendje.

Op het vliegtuigtafeltje, dat in mijn buik porde.

Hij keek naar voren alsof hij dit vaker had gedaan. Alsof hij dacht: rustig maar, mevrouw, ik heb dit onder controle.

De vrouw naast mij keek ernaar. Toen naar mij. Toen weer naar het Eendje.

“Is dat van u?” vroeg ze.

Ik keek naar het Eendje.

“Dat hangt ervan af wie het vraagt,” zei ik.

Ze lachte. En precies op dat moment begreep ik dat het systeem werkte. Zelfs op tien kilometer hoogte. Zelfs tussen de handbagage, de vliegtuigsokken en de lauwe koffie.

Het Eendje had nog geen vijf minuten op tafel gestaan en ik had al contact.

Niet met de piloot, gelukkig. Niet met de douane. Maar met een medepassagier.

“Waar is het voor?” vroeg ze.

Ik legde uit dat het Eendje betekent dat je openstaat voor een praatje.

Ze keek nog eens naar het beestje.

“Dus als ik niet wil praten, moet ik geen Eendje nemen?”

“Precies,” zei ik.

“En als ik wel wil praten?”

“Dan neem je er één, ze liggen bij de HEMA.”

Ze dacht even na.

“En als ik alleen maar wil dat iemand mijn koffer uit het bagagevak haalt?”

“Dan neem je een zwaan,” zei ik.

Het Eendje stond erbij alsof dit allemaal volkomen normaal was.

En misschien was dat het ook wel.

Misschien heeft de wereld helemaal geen grote oplossingen nodig. Misschien hebben we soms gewoon een klein plastic beestje nodig dat op een tafeltje staat en zegt:

Waarschijnlijk bijt ze niet.

Toen het vliegtuig schommelde, moest het Eendje eventjes van tafel af maar wel waardig in de tas.

Net als ik.

Portugal wachtte.

In Zeist bij de Hema

Ik was terug in Nederland, logeerde bij mijn zoon had trek in koffie, liep ff bij de Hema binnen, rekende af en pakte een Eendje (als sociaal experiment he) en zette hem naast mijn koffie en tompouce.

Niet opzichtig. Gewoon... neer zetten. Alsof het daar hoort. Een man kijkt ernaar, knikt kort, en zegt: “Ik heb eigenlijk maar vijf minuten.” Dat soort zinnen. Die mensen zeggen vlak voordat ze iets gaan doen wat geen vijf minuten duurt. En hij gaat zitten.

De koffie komt. De eerste slok wordt genomen. Er valt een stilte die nét lang genoeg is om ongemakkelijk te worden, maar nog kort genoeg om te negeren.

En dan begint het. Niet groots. Niet dramatisch. Eerst iets kleins. Werk. Altijd werk. “Het liep niet helemaal zoals gepland.” Dat is het startschot.

Binnen drie minuten zitten ze bij me aan tafel en hij begint te praten over een compagnon die “een andere visie had.” Een markt die “nog niet klaar was” En een timing die “achteraf ongelukkig bleek”

Het Eendje kijkt.

De man leunt iets naar voren. Stem iets lager. “Het was niet mijn schuld.” Zei hij. Vijf minuten zijn voorbij. Niemand kijkt op zijn horloge.

Het gesprek schuift, bijna ongemerkt, van startups naar relaties — alsof dat altijd al dezelfde categorie was.

“Zij begreep me gewoon niet.”

Er wordt geroerd in de cappuccino Lang. Te lang. En dan, alsof het vanzelf gaat, komt er een analyse van het schuim. Dat het tegenwoordig toch anders is.

Te luchtig.

Te oppervlakkig.

Niet meer zoals vroeger.

Er wordt geknikt.

Alsof dat ergens over gaat.

Twintig minuten later liggen alle problemen op tafel. Het Eendje zegt niets.

Heeft niets te zeggen. Zal ook niets zeggen.

De man kijkt even naar het Eendje.

Alsof hij verwacht dat het iets terugdoet.

Maar het blijft stil.

Hij schuift zijn kopje iets naar achteren.

Recht zijn rug.

“Goed,” zegt hij. “Ik moet weer verder.”

Hij staat op.

Alsof hij niet net een halve levensanalyse heeft gedaan tussen de tompouces.

Vijf minuten.

Dat was het plan.

Het Eendje blijft staan.

En als je goed kijkt — maar dat moet je willen zien, dat sommige gesprekken alleen maar beginnen omdat iemand denkt dat ze snel voorbij zullen zijn.

De Puber Die Zijn Oma Mist

Hij zat daar bij de HEMA, alsof hij toevallig uit een wolk van onverschilligheid was gevallen.

Capuchon op. Oortjes in. Telefoon in zijn hand. Zijn moeder zat tegenover hem met koffie en de blik van een vrouw die al drie keer had gevraagd of hij ook iets wilde drinken en drie keer een geluid had teruggekregen dat officieel nog niet door de taalwetenschap is erkend.

“Hij luistert toch niet,” zei ze.

De jongen bewoog niet.

Op tafel stond het HEMA Eendje.

Klein. Geel. Hardnekkig aanwezig.

Zijn moeder ging even naar de toonbank voor een tompouce, want sommige mensen verwerken opvoedkundige wanhoop met gebak.

Toen ze weg was, keek de jongen naar het Eendje.

Eerst alsof het belachelijk was.

Toen iets minder.

Hij trok één oortje uit.

“Mijn oma had ook zo’n Eendje,” zei hij zacht.

Het Eendje zei niets. Dat was zijn kracht.

“Niet precies zo. Maar geel. In de badkamer. Bij haar zeepjes.”

Hij keek naar de tafel.

“Ze rook altijd naar HEMA-handcrème.”

Dat zei hij alsof hij iets heel groots toegaf. Groter dan verdriet. Groter dan missen. Bij pubers moet verdriet zich vaak vermommen als een nutteloos detail, anders wordt het te gevaarlijk.

“Mijn moeder denkt dat ik nergens om geef,” zei hij.

Hij veegde met zijn duim over zijn telefoon, zonder echt te kijken.

“Maar als ik naar haar luister, hoor ik oma niet meer.”

Zijn moeder kwam terug met de tompouce.

“Praat je nou tegen dat Eendje?” vroeg ze.

Hij schoof zijn oortje weer half in.

“Nee.”

Maar hij keek wel naar het gebak.

“Had oma die niet altijd?”

Zijn moeder bleef staan.

Heel even was ze geen moeder die haar puber niet begreep, maar gewoon een dochter die haar eigen moeder miste.

“Ja,” zei ze zachter. “Altijd. En dan sneed ze hem verkeerd, zodat alles eruit liep.”

De jongen glimlachte bijna.

Niet helemaal natuurlijk.

Hij had een reputatie.

Maar toch.

En het Eendje zat tussen hen in, geel en nutteloos en precies genoeg.

Het Praat Eendje

Het Praat Eendje zat midden op het tafeltje bij de HEMA, tussen twee kopjes koffie, een half opgegeten tompouce en een vrouw die duidelijk al tien minuten deed alsof ze haar telefoon interessant vond.

Dat doen mensen tegenwoordig als ze niet weten waar ze met zichzelf heen moeten. Ze scrollen. Niet omdat er iets te zien is, maar omdat leeg voor je uit staren sinds de uitvinding van de smartphone maatschappelijk verdacht is geworden.

Het Praat Eendje keek haar aan.

Dat was knap, want het was een klein geel Eendje van plastic en had technisch gezien geen uitdrukking. Toch lukte het hem altijd om net iets te suggereren. Niet veel. Alleen genoeg om mensen ongemakkelijk eerlijk te maken.

Naast haar zat een oudere man met een koffie verkeerd en een gevulde koek die hij nog niet had aangeraakt. Hij keek ook naar zijn telefoon, maar op de manier van iemand die hoopte dat er geen bericht zou komen.

Het Eendje stond precies tussen hen in.

De vrouw merkte het als eerste op.

“Wat is dat?” vroeg ze.

De man keek op. “Een eend.”

“Dat zie ik ook wel.”

“Dan zijn we het eens.”

Ze glimlachte, kort maar echt.

Het Eendje zei niets. Dat was zijn kracht. Mensen dachten altijd dat praten begon met woorden, maar meestal begon het met iets kleins op tafel waar niemand omheen kon. Een Eendje. Een verkeerde bestelling. Een tompouce die instortte als een slecht huwelijk.

“Van u?” vroeg de vrouw.

“Nee,” zei de man. “Ik dacht dat hij van u was.”

“Ook niet.”

Ze keken allebei naar het Eendje alsof het ieder moment zijn paspoort zou laten zien.

Op zijn buik zat een klein stickertje.

Praat Eendje. Zet mij op tafel als je openstaat voor een praatje.

De vrouw las het hardop voor en trok daarna haar wenkbrauwen op.

“Nou,” zei ze. “Dat is nogal direct.”

“Beter dan datingapps,” zei de man.

Ze lachte nu echt.

Even later wist hij dat haar dochter in Canada woonde, dat ze nooit begreep waarom iedereen tegenwoordig “even schakelen” zei als ze gewoon bedoelden dat ze geen zin hadden en dat ze sinds het overlijden van haar man elke dinsdag naar de HEMA ging omdat thuis koffie zetten voor één persoon niet fijn was.

Zij wist dat hij vroeger conducteur was geweest, dat hij nog steeds treinen miste, hoewel hij er nooit meer in hoefde te werken, en dat zijn vrouw sinds drie maanden in een verpleeghuis zat waar iedereen lief was, wat het eigenlijk nog erger maakte.

“Dan kun je niet eens behoorlijk boos zijn,” zei de vrouw.

“Precies,” zei hij. “En ik ben heel goed in behoorlijk boos zijn.”

Het Eendje stond stil tussen hen in, trots als een therapeut zonder diploma.

Om hen heen ging het gewone leven door. Iemand klaagde over de slagroom.
Een kind likte de roze laag van een tompouce en liet de rest als bouwval achter.
Twee vrouwen bespraken een buurman die “natuurlijk helemaal niet ziek was,
maar gewoon geen zin had om te komen helpen met de stoelen.”

Maar aan dat ene tafeltje gebeurde iets kleins.

Niet spectaculair.

Geen levens veranderend wonder.

Geen violen.

Gewoon twee mensen die elkaar twintig minuten minder alleen maakten. Toen
de vrouw opstond, tikte ze even tegen het Eendje.

“Goed werk,” zei ze.

De man keek haar aan. “Volgende week weer koffie?”

Ze deed alsof ze daarover moest nadenken.

Dat doen vrouwen soms, zelfs als ze het antwoord al weten.

“Misschien,” zei ze.

Maar ze glimlachte erbij.

En het Praat Eendje, dat natuurlijk helemaal niet kon praten, zei precies genoeg.

Het Gaat Altijd Goed

Ze zat er elke donderdag.

Aan hetzelfde tafeltje bij de HEMA, met koffie, een tompouce en een tas die zo stevig naast haar stoel stond alsof daar de hele Nederlandse verzorgingsstaat in zat opgeborgen.

Iedereen kende haar.

Niet echt natuurlijk. Dat was overdreven. Mensen kennen elkaar tegenwoordig vooral in de vorm van gewoontes.

Daar heb je haar weer, dachten ze dan. De mevrouw met de nette jas. De mevrouw die altijd vriendelijk knikte. De mevrouw die haar tompouce met mes en vork at, wat volgens sommigen beschaving was en volgens anderen pure aanstellerij.

“Alles goed?” vroeg de vrouw achter de kassa altijd.

“Ja hoor,” zei ze dan. “Het gaat goed.”

Dat zei ze zo vaak dat het bijna haar naam was geworden.

Mevrouw Het-Gaat-Goed.

Ze zei het tegen de buurvrouw, tegen de huisarts, tegen de jongen die haar boodschappen bezorgde, tegen de kapper die allang niet meer vroeg hoe ze het wilde hebben omdat haar haar al vijftien jaar hetzelfde zat.

Het ging goed.

Natuurlijk ging het goed.

De wasmachine deed het nog, haar bloeddruk was acceptabel, de planten waren niet dood en de televisie had slechts drie afstandsbedieningen nodig om één programma te vinden. Een mens mocht niet klagen.

Toen stond Eendje ineens op haar tafeltje.

Niet groot. Niet indrukwekkend. Geen therapeut met een clipboard. Gewoon een klein Eendje met een blik alsof hij al veel te lang naar mensen had geluisterd die “prima” zeiden terwijl ze eruitzagen alsof ze net door het leven waren uitgewrongen.

De vrouw keek naar Eendje.

Eendje keek terug.

Naast hem lag haar tompouce, inmiddels gevaarlijk instabiel. De bovenkant schoof langzaam naar links, alsof ook het gebak het niet meer volhield.

“Alles goed?” vroeg iemand aan het tafeltje naast haar, meer uit gewoonte dan belangstelling.

De vrouw opende haar mond.

Het oude antwoord stond al klaar. Keurig aangekleed. Jas aan. Handtas dicht.

Ja hoor. Het gaat goed.

Maar Eendje stond daar.

En op de een of andere manier kun je tegen een Eendje moeilijk liegen. Vooral niet tegen eentje dat niks zegt. Mensen praten er altijd doorheen, maar stilte heeft de irritante gewoonte precies te blijven staan waar je haar niet wilt hebben.

De vrouw zuchtte.

“Eigenlijk,” zei ze, “gaat het helemaal niet goed.”

Het werd even stil.

Niet dramatisch stil. Niemand liet een koffiekopje vallen. Er begon geen vioolmuziek. De HEMA bleef gewoon de HEMA. Iemand verderop vroeg waar de rookworsten lagen.

“Maar,” vervolgde ze, terwijl ze met haar vork de room van haar tompouce redde, “mensen vragen het ook niet om het echte antwoord te horen.”

De vrouw naast haar keek geschrokken. Niet onaardig geschrokken. Meer zoals mensen kijken wanneer een lift ineens opengaat terwijl ze net tegen zichzelf aan het praten zijn.

“Nou,” zei die vrouw voorzichtig, “misschien soms wel.”

Mevrouw Het-Gaat-Goed haalde haar schouders op.

“Misschien. Maar dan moet je wel snel zijn. Want ik zeg al ja hoor voordat iemand zijn jas heeft uitgedaan.”

Dat maakte de ander aan het lachen.

En omdat lachen veel makkelijker is dan huilen, lachte Mevrouw Het-Gaat-Goed ook.

Niet groot. Niet bevrijdend. Niet zoals in films waarin mensen ineens besluiten hun leven om te gooien, naar Italië vertrekken en verliefd worden op een man met olijfbomen en een paardenstaart.

Gewoon een klein lachje.

Een beginlachje.

“Wilt u erover praten?” vroeg de vrouw.

Mevrouw Het-Gaat-Goed keek naar haar koffie. Toen naar Eendje. Toen naar haar tompouce, die inmiddels definitief had besloten uit elkaar te vallen.

“Misschien niet meteen over alles,” zei ze. “Ik ben niet van plan de hele HEMA emotioneel te gijzelen.”

“Dat waardeer ik,” zei de ander.

“Maar een beetje,” zei ze.

“Een beetje kan.”

En zo gebeurde het.

Niet met grote onthullingen. Niet met tranen in servetten. Niet met zinnen als: eindelijk mocht ze zichzelf zijn, want daar had ze helemaal geen zin in op een donderdagmiddag tussen de aanbieding van kinderondergoed en twee bejaarden